

40—50 pCt. dooden, daarna slechts 10 pCt., terwijl de operatie binnen 48 uur niet meer dan 2 pCt. sterfte doen zien.

ROTTER is voor zich zelf volkomen overtuigd, dat men met de vroege operatie op den goeden weg is, dat indien deze vóór den 3den dag in de juiste gevallen kan worden doorgevoerd de operatiesterfte zal dalen tot 2 pCt., de intervaloperaties overbodig zullen worden en daarmee de 10 pCt. sterfte van vroeger tot het verleden zal behooren.

H. A. LAAN.

Het tegenwoordig standpunt der karnemelkvoeding bij gezonde en zieke zuigelingen. — Volgens KOEPPE (*Deutsche med. Wochenschrift* n°. 24, 1909) zouden de slechte gevolgen van de voeding van zuigelingen met karnemelk, waarover hier en daar wordt bericht, te wijten zijn aan het niet gebruiken van echte karnemelk, als hoedanig hij de karnemelk bestempelt uit zuren room bereid. In plaats van echte karnemelk gebruikt men vaak gezuurde afgeroomde melk en de daarmee verkregen uitkomsten zijn dikwijls ongunstig. KOEPPE zelf maakt steeds gebruik van een praeparaat genaamd H. S. („holländische Säuglingsnahrung”) bereid door de firma STAUDT & Co. te Vilbel. Dit praeparaat is gereed voor het gebruik; KOEPPE houdt er een lofrede op. De indicaties, die schrijver noemt voor het gebruik van karnemelk bij zuigelingen, mogen bij Nederlandsche geneeskundigen bekend verondersteld worden. Dat men het praeparaat der firma STAUDT bij gezonde zuigelingen gedurende het geheele eerste levensjaar als uitsluitend voedsel mag geven, blijve een uitspraak voor rekening van KOEPPE.

Het hooge suiker- en hooge eiwitgehalte der karnemelksoep doen haar gebruik irrationeel lijken. KOEPPE wil trachten te verklaren, waarom deze factoren niet schaden. Dat het hooge suikergehalte (toevoeging van 60 gr. rietsuiker per liter karnemelk) niet nadeelig is, zou daardoor verklaard worden, dat karnemelk waterstofionen bevat, die in de maag dadelijk een vermeerdering ondergaan en tengevolge van de aanwezigheid van die ionen zou het in de maag onmiddellijk komen tot een inversie van de rietsuiker. („N'en déplaie” de ionen zag ref. herhaaldelijk een schadelijke werking van het te hooge suikergehalte van de karnemelksoep, geheel in den zin van FINKELSTEIN's intoxicatie, optreden, en is er daardoor toegekomen veel minder suiker te laten toevoegen). De onschadelijkheid van het groote eiwitgehalte is volgens schrijver verklaard door het feit, dat in de karnemelksoep de caseïne niet aanwezig is als caseïne-zout, maar als zuiver caseïnezuur.

Tenslotte nog dit: in onverdunde koemelk zijn de minerale bestanddeelen in hoofdzaak organisch gebonden; in de karnemelksoep zijn vrije ionen. Met de anorganische zouten wordt aan het organisme energie toegevoerd, welke in het lichaam arbeid verricht en deze osmotische arbeidsverrichting is van belang voor de resorptie van

het voedsel. In vrouwenmelk komen voor: weinig eiwit, weinig asch, relatief veel ionen. In koemelk veel eiwit, veel asch, weinig ionen. In karnemelksoep veel eiwit, veel asch, veel ionen. Het ware nu mogelijk volgens KOEPPE, dat de menschelijke zuigeling is ingericht op veel ionen en dat het kalf met zijn vier magen en zijn lang spijsverteringskanaal misschien de inrichtingen bezit tot een geleidelijke ionisatie van de zouten, zoodat ook bij het laatste de resorptie van het eiwit plaats heeft in overeenstemming met de hoeveelheid ionen, doch slecht langzamer.

CORNELIA DE LANGE.

De waarde van het bepalen van den opsonischen index bij typhus-bacillendragers. (WALTER GAEHTGENS, *Deutsche medizinische Woch.* n°. 31, 1909). — Sinds FORSTER heeft aangetoond, dat er 77 van 386 door hem onderzochte typhuslijders, d. w. z. 20 pCt., waarschijnlijk door bacillendragers waren besmet, is het beslist uitgemaakt, dat het van groot nut is deze bacillendragers te ontdekken. Daar het echter niet altijd even gemakkelijk is de typhus-bacillen dier dragers in hun ontlasting te vinden, heeft men naar andere onderzoekings-methoden gezocht. FORSTER en KAYSER hebben bij deze lieden een verhoogden agglutinatie-titer gevonden. Doch deze uitkomsten zijn niet standvastig; evenmin als de mogelijkheid om door binding van het complement steeds antistoffen in hun serum aan te toonen. Hierom heeft GAEHTGENS (onder FORSTER) aan de mogelijkheid gedacht, dat typhus-bacillendragers een standvastige verhooging van den opsonischen index voor typhus-bacillen zouden hebben.

Nadat hij, aan de hand van een uit den aard der zaak gering aantal lijdens, het vermoeden had gekregen, dat zij, die een febris typhoïdea hebben doorstaan, doch geen bacillendragers zijn geworden, in hun serum een voor typhus-bacillen verhoogden opsonischen index niet langer dan 3 à 4 maanden vertoonen, heeft hij het serum van 16 blijvende bacillendragers onderzocht. Hij vond den index bij allen verhoogd, zelfs bij één het getal 3.9. Het agglutineerend vermogen van het serum van al deze menschen heeft hij ook nagegaan en dit slechts in $\frac{3}{4}$ der gevallen verhoogd gevonden. Dit wijst wel op het groote nut, dat deze onderzoekingsmethode van WRIGHT voor het vinden van blijvende bacillendragers kan hebben. Vond hij dus bij 4 lieden een agglutinatie-titer niet hooger dan men bij normale menschen kan aantreffen, doch een duidelijk verhoogden opsonischen index, de aanwezigheid van de eene antistof eischt zelfs niet dat de andere er is. De agglutininen en opsoninen zijn dus verschillende stoffen.

In het serum van 2 paratyphus-bacillendragers vond hij bij een duidelijk verhoogden agglutinatie-titer geen verhoogden opsonischen index voor een zwak-virulente paratyphuscultuur.

Voorts onderzocht dezelfde schrijver of caviae, die met het filtraat van een ouden typhusstam werden ingespoten, een voor typhusbacillen verhoogden index hadden. Ook deze proeven vielen positief uit.

POLAK DANIELS.